



Arrest

**nr. 145 219 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 5 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 5 februari 2013 beslist de gemachtigde deze aanvragen onontvankelijk te verklaren. Op dezelfde dag geeft hij hen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing voor de eerste verzoeker:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2011 werd ingediend en op datum van 11.12.2012 werd geactualiseerd door:

G., L. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Armenië

geboren te Chkalovka op (...)1954

adres: (...) 8400 OOSTENDE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, een cursus maatschappijoriëntatie heeft gevolgd, een attest van inburgering voorlegt en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 13.11.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de situatie politiek instabiel zou zijn, waar er onderdrukking, corruptie, armoede en een slechte huisvestingssituatie zouden zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Vluchtelingenwerk, Aticom, Nederlandse rijksoverheid, Forbes magazine en Nouvelles d'Armenie; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De verzoeker roept de duur van haar verblijf (nl betrokkene zou sedert november 2008 in België verblijven) in als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de

indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001)."

De eerste bestreden beslissing voor de tweede en de derde verzoeker:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2011 werd ingediend en op datum van 11.12.2012 werd geactualiseerd door:

A., K. (R.R. xxx)
Geboren op (...)1980 te Sevan
+ zijn echtgenote: K., A. (R.R. xxx)
Geboren op (...)1982 te Sevan
+ wettelijke vertegenwoordigers van:
A., L. (R.R. xxx)
Geboren op (...)2008 te Sevan
A., U. (R.R. xxx)
Geboren op (...)2012 te Oostende
Adres: (...) 8400 OOSTENDE
Nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, een cursus maatschappijoriëntatie hebben gevolgd, reeds gewerkt heeft via een interimkantoor, werkbereid is, een attest van inburgering en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 13.11.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de situatie politiek instabiel zou zijn, waar er onderdrukking, corruptie, armoede en een slechte huisvestingssituatie zouden zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Vluchtelingenwerk, Aticom, Nederlandse rijksoverheid, Forbes magazine en Nouvelles d'Armenie; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl betrokkene zou sedert november 2008 in België verblijven) in als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Tenslotte stelt betrokkene dat hij actief op zoek zal gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning. Omstandigheden die betrekking hebben het zoeken naar werk, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)”

De eerste bestreden beslissing voor de vierde verzoeker:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2011 werd ingediend en op datum van 11.12.2012 werd geactualiseerd door:

*A., H. (R.R.: xxx)
nationaliteit: Armenië
geboren te Sevan op (...)1982
adres: (...) 8400 OOSTENDE*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds november 2008 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, een cursus maatschappijoriëntatie heeft gevolgd, reeds gewerkt heeft via een interimkantoor, werkbereid is, een attest van inburgering voorlegt en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg asiel aan op 13.11.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 04.05.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar de situatie politiek instabiel zou zijn, waar er onderdrukking, corruptie, armoede en een slechte huisvestingssituatie zouden zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van Vluchtelingenwerk, Aticom, Nederlandse rijksoverheid, Forbes magazine en Nouvelles d'Arménie; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Armenië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl betrokkene zou sedert november 2008 in België verblijven) in als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Tenslotte stelt betrokkene dat hij actief op zoek zal gaan naar werk na het bekomen van een verblijfsvergunning. Omstandigheden die betrekking hebben het zoeken naar werk, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)”

De tweede bestreden beslissing voor de eerste verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van A. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

G., L. geboren te Chkalovka op (...)1954, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene heeft op datum van 04.05.2010 een negatieve beslissing gekregen, een weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

De tweede bestreden beslissing voor de tweede verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van A.K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., K. geboren te Sevan op (...)1980, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene heeft op datum van 04.05.2010 een negatieve beslissing gekregen, een weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;”

De tweede bestreden beslissing voor de derde verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van A. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K., A. geboren te Sevan op (...) 1982, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene dient vergezeld te zijn van:

A., L., geboren te Sevan op (...)2008, nationaliteit Armenië

A., L. geboren te Oostende op (...)2012, nationaliteit Armenië

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum;”

De tweede bestreden beslissing voor de vierde verzoeker:

“In uitvoering van de beslissing van A. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., H. geboren te Sevan op (...)1982, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene heeft op datum van 04.05.2010 een negatieve beslissing gekregen, een weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“(...) Schending van art. 9 bis en art. 62 van de wet van 15/12/1980 en van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

III. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

De op 24/11/2011 aangetekend ingediende humanitaire regularisatieaanvraag steunde op de o.a. hierna vermelde redenen:

- *Hun lange asielpcedure van 1 jaar en 6 maanden, ingediend op 13/11/2008 en afgesloten mits ongunstig arrest gewezen op 04/05/2010 door de Raad van State.*
- *Verzoeker K. A. heeft gewerkt voor de vorige president petrosian en nu de nieuwe president sargsyan aan de macht is, zorgt hij ervoor dat alle medewerkers van de tegenpartij geblokkeerd worden in alle levensdomeinen, zoals tewerkstelling, sociale zekerheid, gezondheidszorg, huisvesting, hoger onderwijs, enz. ...*

In al deze domeinen is er corruptie en hierdoor is het voor hem onmogelijk geworden om nog een plaats te vinden in de maatschappij. Dit geldt ook voor zijn gezin, moeder en broer.

Verzoekers slagen er niet in werk te vinden, noch een woning, en stuiten op een muur van corruptie.

- De alom heersende corruptie in Armenië, waar de autoriteiten hard optreden tegen de politieke oppositie, waaronder de familie van verzoekers.
- Het lang verblijf van verzoekers in België, sedert 13/11/2008, hetzij meer dan 3 jaar.
- De duurzame lokale verankering en integratie in België, met getuigenissen, attest van inburgering, het volgen van de cursus maatschappijoriëntatie en Nederlandse taal, de tewerkstelling van 196 dagen voor verzoeker H en 97 dagen voor verzoeker K tijdens de ontvankelijke asielpprocedure.
- De hoop van de toenmalige werkgever verzoekers opnieuw tewerk te stellen na het in orde brengen van hun verblijfsdocumenten, enz. ...

Tegenpartij motiveert haar afwijzing door te stellen dat:

- het lang verblijf sedert november 2008 in België, hun integratie, Nederlandse taalkennis, het opbouwen van een vrienden- en kennissenkring, het volgen van een cursus maatschappijoriëntatie en het reeds gewerkt hebben en werkbereid te zijn, een attest van inburgering en getuigenverklaringen, kortom al deze elementen de aanvraag tot machtiging van verblijf in België niet verantwoorden,
- hun verblijf slecht toegestaan werd in het kader van de asielpprocedure die slechts 1 jaar en 6 maanden duurde, wat niet als onredelijk lang kan beschouwd worden,
- de verwijzing naar de toestand in Armenië geen buitengewone omstandigheid vormt, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat hun leven in gevaar zou zijn,
- de verwijzing naar rapporten eveneens enkel over de algemene toestand in Armenië gaan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn,
- het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar geen bewijs geleverd wordt dat een scholing in het land van herkomst niet kan verkregen worden.

Hierop repliceren verzoekers als volgt:

Tegenpartij stelt onterecht dat verzoekers enkel verwijzen naar de algemene bestaande toestand in Armenië, terwijl integendeel verzoeker K., op blz. 3 van de aanvraag tot machtiging van verblijf, eveneens verwees naar zijn eigen, persoonlijke toestand, te weten dat hij gewerkt heeft voor de vorige president petrosian, die in de oppositie zit onder het bewind van de huidige president sargsyan, die ervoor zorgt dat alle medewerkers van de tegenpartij geblokkeerd worden in alle hierboven vermelde levensdomeinen, met alle gevolgen van dien voor zijn gezin.

Hoe dan ook, verzoekers zien niet in waarom een algemeen heersende, wijd verbreide corruptie geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Wat betreft het school lopen zelf van het kind, dat de hier gevolgde schoolrichting zal verliezen, terwijl het nooit heeft school gelopen in het thuisland van verzoekers, stelt tegenpartij onterecht dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien, omdat het kind ook in het land van herkomst scholing kan krijgen.

Welnu, integendeel, het kind heeft haar schoolloopbaan enkel in België gevolgd en zou hoe dan ook in Armenië geen school kunnen volgen, waar zowel de taal als de schrijfwijze en het schoolsysteem volstrekt vreemd is aan hetgeen het in ons land gebruikelijk is.

Een terugkeer naar het herkomstland zou voor het kind een achteruitgang van drie jaar betekenen, wat in se wel degelijk als een buitengewoon element dient aangenomen te worden.

Immers, wat de schoolloopbaan van kinderen betreft, heeft de Raad van State in zijn arrest van 20 juni 2000 gevonnis dat een onderbreking hiervan op zich alleen wel als een buitengewone omstandigheid kan aanzien worden, des te meer daar de kinderen in geval van terugkeer geconfronteerd zullen worden met een totaal verschillende taal en schrijfwijze, die ze niet beheersen.

Zie aldus de volgende rechtspraak gewezen door de Raad van State (ce n° 88.076, 20/06/00, rde, 2000, n° 109, 282-286 ; ce, n° 74.880, 30/06/98).

Hoe dan ook, behoort het tot de Rechter na te gaan of een bestuurshandeling die schade berokkend heeft legaal of illegaal is, zelfs indien het Bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt (zie Cass. 07/11/1975, rcjb, 1977, 417 en Cass. 20/09/1982, Pas., 1983, I, 91), en dit bij toepassing van art. 159 van de Grondwet.

In onderhavig geval blijkt de kennelijke onevenredigheid van de genomen maatregel met de uiterst zware familiale nadelen ten overvloede.

Evenmin verduidelijkt tegenpartij waarom de overige elementen m.b.t. de integratie van verzoekers geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de ontvankelijkheidsfase.

Aldus werd zowel de materiële als de formele motivatieplicht miskend. (...)”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De

aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij K. op bladzijde 3 van haar aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, het volgende stelt: *“(...) Ik en mijn gezin bevinden zich in een prangende humanitaire situatie. De actuele situatie in Armenië verhindert mij om terug te gaan. Armenië is sinds het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een onafhankelijk land. De politieke situatie is er instabiel. A.K. heeft gewerkt voor de vorige president, Petrosian. Nu Serzh Sargsyan aan de macht is zorgt hij ervoor dat alle medewerkers van de tegenpartij geblokkeerd worden in alle levensdomeinen. (...)”*. Verder verwijzen de verzoekende partijen naar algemene teksten en rapporten, zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissingen. De Raad stelt dus vast dat de verzoekende partij K. zich in haar aanvraag beperkt tot de loutere bewering dat zij heeft gewerkt voor de vorige president. Hiermee tonen de verzoekende partijen niet aan dat het motief dat stelt dat *“betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn”* kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partijen betwisten immers niet op concrete wijze dat zij wel degelijk persoonlijke bewijzen leveren van hun beweringen.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van de zoon een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De verzoekende partij betogen dat *“Hoe dan ook, verzoekers niet in(zien) waarom een algemeen heersende, wijd verbreide corruptie geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.”* De verzoekende partijen maken echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom wijd verbreide corruptie zou vallen onder *“omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post”*.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de overige motieven van de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwisten. Evenmin betwisten zij de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat deze blijven staan.

Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC